

Už pár pátků

Dalibor Janda

Už pár pátků nám něco schází,
už pár pátků a dýl,
snídám hádku, snad anděl skázy,
na dno úst nám jed vlil.

Už pár pátků jsme jinačí,
už pár pátků a dýl,
zády láska se otáčí,
mizí náš směr a cíl.

Už pár pátků je cítit prázdno,
už pár pátků a dýl,
slova vlídná nám v ústech vážnou,
úsměv nám někdo skryl.

Všechno v nás už je bývalé,
leží mráz na dekách,
touha co byla v přívale,
po kapkách odtéká.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,
zůstaň teď stát,
a sfoukni v nás ten chlad.

Už pár pátků se těžko dýchá,
už pár pátků a dýl,
snad to působí zvyk i pýcha,
rád bych lásko to smyl.

Proč se bát věčných návratů,
touha je ve chtění,
odpustit lásce záplatu,
to je věc umění.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,
zůstaň teď stát,
a sfoukni v nás ten chlad.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,
zůstaň už stát,
a sfoukni v nás ten chlad.

Vrať nám lásko ze dna pátků,
minci s patinou,
trochu prasklou z hádek zmatků,
přesto jedinou.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,
zůstaň už stát,
a sfoukni v nás ten chlad.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,

zůstaň už stát,
a sfoukni v nás ten chlad.

Stůj lásko má,
k nám lakomá,
zůstaň už stát,
a sfoukni v nás ten chlad.